

Моје маштоградилиште

Пожелим некад да себи дам крила, затворим очи и полетим у други свет. Онај у коме само ја знам пут, где су путокази моја размишљања, жеље и наде. Можда када порастем моја крила буду и даље ту, можда их успут и изгубим, али тај свет заувек ће остати само мој.

Петак је, пада киша, школско звоно оглашава крај једне радне недеље. У повратку из школе, тамо негде преко реке видим дугу, први пут до сад. Чула сам од старијих за љубав на први поглед, нисам баш била сигурна шта то значи, али како ми је мама објаснила, дуга и та љубав су некако сличне. Изгледа да сам се заљубила, јер ја данима размишљам само о њој. Хтела сам да кренем путем који води до ње, али су ми рекли да је далеко и да ће пасти мрак. Пожурила сам са ручком, загрила сам свог плишаног зеку и стал крај прозора. Било је превише лепо да бих зажмурила и маштала сам отворених очију. Не знам да ли се све боје виде исто са мог прозора, али онда када јој се приђе мало ближе, ја сам видела љубичасту, жуту, зелену и розе. Колико су лепе, помислила сам, како бих волела да скокнем до ње, можда је она мост између нас и оних бајки које су ми читали доскоро. Шта ако тамо живи Пепељуга, Снежана и седам патуљака, Звончица и остали? Можда је баш преко моје реке земља Недођија. Убрзо је ушла мама у собу, питала сам је да ли је неко до сад прешао мост дугиних боја, насмејала се и рекла: „Ускоро ће зима, питаћемо Деда Мраза“, а сад домаћи.

Свет снова, место где ништа није немогуће, свет маште, моје маштоградилиште.

Аутор: Анђела Андрејевић